

BAKA GYÖRGYI

Akár a szív

Akár a szív végső dobbanása
halál előtt, minden Te vagy.
Benned az élet íze, fénye,
félteése, ámulata, táguló
reménye, hiányok örvénye,
csak még egy percig, óráig
áramoljon édességed
testnedveimben – bújok,
mint aki nem tudja,
hova készül, törtségből
az egységbe, árvaságból
befogadottságba –

csak előbb még
az utolsó cseppig
ki kell ürülni,
ki kell inni a mérgeit
ennek az apokalipszis
lovakai által megtaposott
kornak, az árok szélére
verődve, esetten,
koldusként kunyerálva
a falatot, a szót a néma szájba,
hogy ne fájna látni a kifosztott,
a személytelenbe taszított
félíg-élőket, testvéreimet,
csak lélegzetnyire
visszajutni az Eredetbe.

Egyesítő fehérség

Az égben gyökerező fény
beáramlik ébredő hajnalomba,
az anyagba szórtten villan füvekben,
fákban, levendula virágban.

Szívemet, a megtöretettet,
a késlekedőt betölti, hívja,
tágítja, szó-szikkákkal elárasztja,
egyesítő fehérségbe várja.

Mélységek és távlatok

L Á S Z L Ó B A N D Y 8 0 . S Z Ü L E T É S N A P J Á R A

*„A látó és a látvány nem kettő, hanem egy,
nem is annyira látás ez, inkább egyesülés.”*

Plótinosz

Az első vonal, vonalak behatolása
a tárulkozó fehérségbe: az áhítat
csöndjében fogan, majd követi
a megriadás, vágyódás, váratlan
bátorság, kereső bizonytalanság.

A mélység nyílik meg: kétségek,
álmélgodások, meglepő rátalálások,
szívszorító hiányok által.
A meg-megszakadó majd áramló
vonal-folyamok összefénylenek,
cikázó füstifecskek köröznek fölötted,
szárnyuk között földdarabbal.

Közeledő érintések és megkerülhetetlen
hibák: magunkra találásunk esélyei.
Vonalaid sietve a fűzfalombok fölé térnek,
felhők közé röppennek, hogy mielőbb
a csillagok között folytassák táncukat.

Széttörő időmben

Lassan végidőmhöz érkezem,
sürgető fénykardok szúrják át
tétován térdre roskadó éjszakáim,
önzésem szilánkjai sejtjeim
szagatják, félelemben kötnek:
ne menjek át, marasztalnak,
ígérnek szebb napokat,
mint eddig éltem.

Tapasztalataim belém égtek,
szégyenük csontjaimba vésték,
repedezik, riad, vérzik az
anyagi test, szorul ki belőle az élő,
zuhanok kifelé önmagamból,
érezem, porszemekké fehérülten
hogyan törik szét az idő.

Belső csendemben kiterjedt
hullámzó derengés ringat
alkony és napkelte között,
szeretni vágyásom,
odaadottságom lágy
szíromszárnyakat bont,
szelíden ráhagyatkozom
az átröppenő szélre...